

99

CATHERINE
MILLER

dni
s tebou

Občas láska
prichádza
neskoro

IKAR

99 CATHERINE
MILLER
*dni
& tebou*

Preložila Mariana Ferusová

Catherine Miller
99 DAYS WITH YOU

Copyright © Catherine Miller 2019
Translation © 2020 by Mariana Ferusová
Cover design © 2020 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7277-4

*Túto knihu som napísala na pamiatku
svojho dobrého priateľa Tima Galeu.
Kiežby mal naveky dvadsaťsedem.*

Nathanov denník

Ja, Nathan Foxdale, som mal odjakživa dvadsaťsedem. Vždy keď sa ma niekto spýtal, koľko mám rokov, inštinktívne som chcel povedať dvadsaťsedem. Prečo? Na vine je sen, v ktorom som uväznený. Pripútava ma k tomu veku. No až teraz, v predvečer narodenín, je takmer pravdivý.

Vek dvadsaťsedem rokov sa nezdá ničím výnimočný. Nepredstavuje významný medzník. Nie je to ani okrúhle číslo. Aj napriek tomu som na tento rok čakal celý svoj život. Na rok, v ktorom zomriem.

Zvláštne, keď človek dokáže s absolútnou istotou povedať, že pozná svoj dátum spotreby. A to najmä vtedy, ak ho o ňom presvedčil hlúpy sen, čo sa mu stále vracia. Lenže mne sa sníval tak často, že už to musí byť pravda. Stojím na prahu svojho posledného roka a nedokážem s tým nič urobiť, ostáva mi len prežiť každý deň tak, akoby bol môj posledný.

■ Prvá kapitola

Emma

Pre Emmu Greenovú to nebolo bežné ráno. Zvyčajne striktné dodržiavala rituál: budík si každý deň nastavila tak, aby mame podala lieky, čím si odkrojila z času, čo jej ostával na to, aby sa vychystala. No dnes sa zdržala, celkom nahá stála pred veľkým zrkadlom na chodbe, dlhé tmavohnedé vlasy jej klesli na plecía a zvyšok tela ostal odhalený.

Nemusela sa skrývať. Dobre vedela, že mama nie je natoľko mobilná, aby sa z ničoho nič objavila pri svojej nahej dcére. Popravde, choroba zabránila mame robiť mnohé činnosti. Predovšetkým jej nedovoľovala žiť.

Emma sa pred zrkadlom obrátila, aby sa v ňom obzrela zboku. Takto, z ľavej strany, nebolo vidno nič. Vyzerala normálne, aj keď na ženu, ktorá ešte neprekročila hranicu tridsiatky, mala nepochybne o čosi viac telesného tuku. Jej jediným cvičením bolo večerné zdvihnutie maminých nôh na posteľ.

Každé ráno ju čakalo veľa povinností, ktoré jej pred odchodom do práce zabrali mnoho času, takže kontrolka v hlave jej pripomenula, aby sa nešuchtala. Ešte raz sa otočila, no nepozrela na svoj odraz v zrkadle, lebo sa nechcela

znova vidieť spredu. Nepotrebovala ďalší dôkaz, aby si potvrdila, že niečo nie je v poriadku.

Otočená k zrkadlu z pravej strany sa odvážila mrknúť na svoj odraz. Prstom si prebehla po koži a obkreslila oblúk prsníka. Pripomenul jej hlavu starožitnej báby s podivnými očami, ktorá na ňu stále zízala v matinej spálni.

Urobila oblúk v opačnom smere. Na prsníku nenahmatala nič podozrivé. Rozdiel oproti druhej strane bol však celkom zjavný. Žmurkajúc upierala zrak na znamienko uvelebené blízko dvorca. Na plochú bradavku. Na tú, čo sa už tri dni nestiahla.

Prvýkrát v živote Emma nedodrжала svoju zásadu byť pripravená na každé počasie. Po tom, čo sa pred zrkadlom nahá pozrela pravde do očí, stiahla si vlasy do voľného drdola a obliekla tenučkú blúzu. Tá sa ani zďaleka nehodila do dažďa. Aj napriek tomu sa v nej odvliekla na autobusovú zastávku a ani nevnímala studený vietor, v ktorom by inokedy premrzla na kosť.

Dnes bola odolná ako skala. Chcela cítiť chlad. Poriadnu zimu. Pri ľadovom vetre, ktorý mohol každú chvíľu priviať sneh alebo dážd' so snehom, by sa inokedy určite naobliekala ako cibula.

Počas krátkej prechádzky po ulici Timberley Drive dumala nad svojimi pocitmi. Nad tým, ako jej vrstvy oblečenia bránia žiť, keďže až teraz po prvý raz pocítila mrazivý chlad. Na rukách sa jej zježili chlpy – prepána, tých tam bolo požehnane, až teraz si ich poriadne všimla – a drkotala zubami, no želala si, aby to urobila už dávno.

Ibaže to nefungovalo. Čím viac sa triasla od zimy, tým jej bolo jasnejšie, že ani ľadový vietor s dažďom nepreberú jej bradavku k životu.

Nikdy nebola taká plná života, ako keď konečne zahla za roh na hlavnú cestu a schovala sa pod prístrešok autobusovej zastávky. Teraz by možno aj pochopila bláznov, ktorí nosia šortky aj vtedy, keď leje ako z krhly.

Sklopila zrak a uprela ho na premočenú blúzku, čo sa jej lepila na podprsenku: ľavý prsník výrazne reagoval na zimu, zatiaľ čo pravý vytrvalo odmietal dať na sebe niečo znať.

„Si v poriadku, zlatko?“ Staršia pani za sebou ťahala nákupnú tašku na kolieskach a vzdorovala dažďu v kabáte ošľahanom vetrom. Muselo byť pomaly deväť hodín, keď sa už po vonku motali dôchodcovia. To znamenalo, že Emma mešká. Ešte nikdy neprišla do práce neskoro.

Zvyčajne by panej niečo slušne odvetila, no dnes sa neprinútila odpovedať.

„Vyzeráš, akoby si mala za sebou rušnú noc,“ zachichotala sa stará žena. „Dúfam, že stál za to. No v tomto nečase by si nemala takto chodiť po vonku. Radšej sa poponáhľaj domov, aby si neprechladla.“

Emme sa po lícach spustil vodopád horúcich slz, ktoré nedokázala zastaviť. Zalapala po dychu a zhlboka nabrala do pľúc mrazivý a ostrý vzduch, až zaskučala ako zranené zviera.

„Och, prepáč, zlatko. Nechcela som ťa rozrušiť. Žiadny chlap nestojí za slzy,“ skonštatovala staršia pani, ktorá ju utešovala nesprávnymi slovami.

Emma sa pozviechala. „Ďakujem,“ odvetila, aj keď netušila, za čo ďakuje, no chcela žene povedať niečo zdvorilé, než ujde.

Nevyzeralo to dobre, a Emma pochopila, že dnes by to v práci nezvládla. Musí urobiť to, čo doteraz odkladala. Rozhodla sa, že zavolá svojej lekárke. Už nebude strkať hlavu do piesku.

Rozbehla sa a oči upierala k oblohe, keby sa potkla, netrápilo by ju to. Rovnako ju nezaujímalo, či ju niekto vidí. Chcela, aby jej dážd' bubnoval po koži. Chcela ho cítiť.

Želala si, aby za sebou mala vášnivú noc. Aby ráno vykĺzla spod teplého a mäkkého obrovského paplóna po noci strávenej s mužom. Aby mu nechala lístoček so svojím telefónnym číslom, no v skutočnosti by nečakala, že by ich románik pokračoval. Aby bola natoľko opovážlivá, že by do ulíc vykročila s rozmazaným mejkapom a vyprchaným parfumom, pričom by sotva pomyslela na nočnú jednora-zovku.

Namiesto toho bola presvedčená, že skôr príde o pravý prsník než o panenstvo.

■ Druhá kapitola

Nathan

Pre Nathana Foxdala vždy platilo, že žiť treba naplno, rýchlo a nebojáčne. Popravde, Nathan strach miloval. Príval adrenalínu, ktorý pocítil, vždy keď vyskočil z lietadla, neznamenal radosť z toho, že je nažive, ale neustály strach z konca. Nechcel premrhať ani deň. Báľ sa, že ak nebude žiť na plné obrátky, dostane sa do stavu, akoby ani nežil. Strach ho hnal vpred a vďaka nemu niekoľko rokov cestoval po svete. Nakoniec ho doviedol k tomu, že sa znova usadil v Spojenom kráľovstve a začal sa venovať parašutizmu, ktorý tak zbožňoval.

Už dávno z lietadla nevyskočil sám. V práci mu zvyčajne pripútali niekoho k hrudi, klienta, ktorý zažíval najadrenalinovejší zážitok svojho života. Z každého sálala panika a hrôza a niektorých musel dokola upokojsovať.

Dnes ráno mali v AirFly štyroch inštruktorov, no iba troch klientov, takže sa mu naskytna ojedinelá príležitosť zoskočiť padákom bez toho, aby musel počas letu zaháňať niekoho obavy a neobratne ho tísnuť k otvoreným dverám vyše štyritisícpäťsto metrov nad zemou.

Inštrukcie pred zoskokom dnes dával Derek. Inštrukcia bola pre zúčastnených poriadna záťaž pre zmysly. Za-

tiaľ čo sa snažili počúvať dôležité informácie o tom, ako bezpečne pristáť, krúžili okolo nich ďalší inštruktori, ktorí kontrolovali, či sú splnené všetky bezpečnostné požiadavky, či majú všetci správne nasadené ochranné okuliare, kožené čiapky a zatiahnuté popruhy.

Nathan vždy vycítil napätú atmosféru, a aj keď mal za sebou stovky zoskokov, zakaždým si uvedomoval neuveriteľné napätie vo vzduchu. Patrilo k čaru jeho povolania. Nielenže si vychutnával prívally adrenalínu, ale súčasne aj vstrebával statickú energiu, ktorú vytvorili klienti plní očakávaní.

Inštrukcie poznal od slova do slova, keďže on sám ich rozprával nespočetne veľa ráz. Dnes si chcel zoskok užiť, a tak sa aspoň teraz počas prípravy nikam neponáhlal.

Navliekol si kombinézu a sám si skontroloval padák. Ďalší dvaja inštruktori, Tim a Antonio, boli jeho dobrí kamaráti. Zoskokom sa venovali už dlho a všetci boli zohratí. Za nimi, na recepcii, sedela Timova priateľka Leanne, ktorá dohliadala na to, aby podnikanie fungovalo tak, ako má. Išlo o celkom uzavretú spoločnosť, no vzhľadom na to, čomu sa venovali, to inak ani nešlo.

Nathanovmu padáku nič nechýbalo, nuž si ho nakoniec vyhodil na chrbát a zaistil popruhy.

„Au!“ vykrikol nechtiac, a hneď sa naňho zadívali všetci inštruktori aj klienti. Dokonca aj Leanne sa pohla zo svojho zvyčajného miesta na recepcii.

„Si v pohode?“ spýtala sa znepokojene.

„Áno, len som sa pricvikol.“ Nathan sa pošúchal po hrudi.

„Prinesiem lekárničku?“

„Netreba, o nič nejde.“ Nebol si tým úplne istý, no nechcel robiť rozruch.

Podišiel k nemu Derek, majiteľ spoločnosti a najstarší inštruktor, aby sa uistil, že je všetko v poriadku. Leanne sa vrátila na recepciu.

„Si v pohode, kamoš? Nezvykne ťa tu šklbať od bolesti.“

Nathan si pritlačil dlaň na hrudník. Stále ho bolel. „Bol to len chl p na hrudi,“ zaklamal.

Derek sa zoširoka usmial. „Myslel som si, že v dnešných časoch majú všetci chalani vypracované a vydepilované hrude. Ak ťa to stále bolí, prilož si tam ľad. Zoskok môžeš vynechať.“

„Nič mi nie je. Len som to nečakaľ.“

„Keď myslíš...“ Derek prísne stiahol obočie a vrátil sa k svojmu klientovi, chlapíkovi, ktorý vyzeral, že si čochvíľa pomôčí nohavice.

Nathan si tým nebol istý, no aj tak prikývol.

Teraz, keď získal trochu priestoru pre seba, uvoľnil si popruhy a ešte si pomasíroval prsné svaly. Čím viac ich trel, tým mu bolo jasnejšie, z čoho tá bolesť pramenila. Hrčka. Bola maličká. Človek by si ju sotva všimol. No keď si na hrudi natesno posťahoval remienky, pocítil bolesť, akú ešte nezažil.

„Si pripravený, Nathan? Je načas vyraziť,“ zavolaľ naňho Derek, keď dokončil poslednú časť tréningu.

„Jasné,“ odvetil a stiahol si remienky, pričom dával poriadny pozor, aby si nespôsobil rovnakú bolesť ako predtým.

Aj keď už mal za sebou viac zoskokov padákom, než bolo dní v roku, nezabudol ich rátať. No nebolo poetické,

že dnešný skok bol jeho šesťstošesťdesiaty šiesty v poradí? Možno bude aj posledný.

Zoskok padákom vyzeral zakaždým rovnako: vzlet lietadla, kontrola bezpečnosti, napätie vo vzduchu, poradie, v ktorom vyskakovali z lietadla, slová, čo adresovali svojim klientom. Všetko prebehlo ako zvyčajne a na januárový deň bola obloha nezvyčajne jasná a modrá.

Nathan bol posledný v poradí, lebo nemal na hrudi klienta, ktorý by práve pustil do nohavíc. Sám seba presviedčal, že je to len vtip, no vedel, že sa to naozaj stáva. Tešil sa, že so sebou nikoho nemá. Stačilo, že mu na hrudník tlačila hrčka.

Možno je to len výrazka. Vriedok, čo vystrčil svoju škaredú hlavu, práve keď sa naň nedíval. Bolo mu však jasné, že ide o čosi vážnejšie. Nemusel si ani vyzliecť tričko a poriadne si hrčku prezrieť, aby zistil, že niečo nie je v poriadku. Napokon, nečakal celý život práve na toto? Otázkou ostávalo len to, akým spôsobom koniec nastane. Práve na to dostal odpoveď, zabalenú v úhladnom balíčku s veľkosťou hráška.

Keď mal Nathan už-už skočiť, ako vždy pri otvorených dverách zaváhal. Náhlý príval vzduchu stačil na to, aby si každý pripomenul, aké to je byť nažive. Svoju prácu robil kvôli tomuto momentu: potreboval si to pripomínať.

Keď sa chvejúce lietadlo predralo cez oblaky – aké neuveriteľné, že kovový stroj vzlietne tak vysoko –, v hlave rátal do troch, a ako vždy vyskočil už pri dvojke. Bol to krutý zvyk, ktorý dodržiaval pri všetkých svojich klientoch – prinútil ich vyskočiť, prv než boli pripravení. Tvrdil, že ak by mali ľudia stále čakať, kým sa na to pripra-

via, polovica príležitostí by im v živote prekĺzla pomedzi prsty.

Na chvíľu ho vzduch unášal ako kľbko suchej trávy a hrozilo, že tlak vetra na údy ho dezorientuje.

Nathan miloval nádherné svišťanie vzduchu. Priam počul, ako kričí, že voľný pád nie je pre každého. Že to je čin, ktorý prekračuje ľudské možnosti. Bol to zvuk ako žiadny iný, a až keď sa s ním znova oboznámil, dokázal sa zorientovať.

V okamihu sa oblaky rozostúpili a jemu sa naskytol jasný výhľad. Mohol si vychutnať krajinku, ktorú akoby zvečnili na maliarskom plátne. Nič na svete preňho nebolo také izolujúce a zároveň vzrušujúce. Osamote si letel oblohou, na chvíľu zatvoril oči a užíval si skvelý pocit. Nechcel však, aby sa voľný pád vymkol spod kontroly, a tak rozťahal ruky a nohy, aby sa stabilizoval v prudkom vetre.

Dokonca aj pri voľnom páde mu z hrude vystreľovala bolesť. Malá bezvýznamná hrčka, o ktorej pred hodinou ani nevedel, narobila väčší hurhaj než vietor, čo ho práve unášal.

Teraz by mal počítať.

Pri klesaní.

Aby vedel, že nastal správny čas.

Tá pravá chvíľa.

Čas otvoriť oči.

Zatiahnúť za povraz.

Dovoliť sile roztahujúceho sa padáka, aby ho vytiahla k oblohe.

Urobiť pohyb, ktorý ho zachránil.

Zakaždým.

■ Tretia kapitola

Zakaždým.

Ako sa približoval k zemi, premýšľal, či chce prežiť. Ak mal byť tento rok naozaj jeho posledný, viac by sa mu páčilo, keby skončil takto. Mohol mať zvláštny šiesty zmysel, čo mu celý život našepkával pravdu? Alebo strácal zdravý rozum, keď uvažoval o samovražde pre bezvýznamnú hnisavú vyrážku?

Pod ním sa rozprestierala krajinka okolo Salisbury, ktorá vyzerala ako prikrývka zošívaná z mnohých kúskov zelenej látky – každé pole sa farbou mierne líšilo od susedného a všetky boli zošité tmavým radom kríkov. Náhodne roztrúsené budovy v scenérii pripomínali kriedou nakreslené bodky. Nathan sa čoraz viac približoval k zemi, no nie k rozhodnutiu zatiahnuť za šnúru.

Ak niekto žil svoj život rýchlosťou stošesťdesiat kilometrov za hodinu, sotva v ňom našiel pokojné chvíle, no práve teraz ho lákalo zabudnutie. Už nikdy by si nemusel zložiť výstroj, vyzliecť sa a venovať pozornosť tej malej hrčke. Nikdy by sa nedozvedel, čo to bolo, nemusel by podstúpiť zápas, ktorý by možno prehral. Už nikdy by...

... neuvidel zebry v divočine.

... sa neokúpал vo fazuľovom kúpeli.

... nezabehol Londýnsky maratón.

... si neužil zábavu pri riešení fiktívnej vraždy.

... nemohol stráviť noc na pláži a spať pod hviezdami.

A zrazu nastala správna chvíľa na zatiahnutie povrazu.

Keby to neurobil, nikdy by sa nedozvedel, čo mu prinesie zajtrajšok.

Nastal čas žiť.

Bojovať.

Nemohol sa dať ovládať snom, ktorý mu v noci kradol spánok.

■ Štvrtá kapitola

Prvý deň

Emma

V liste z nemocnice Emme nariadili, aby si niekoho priviedla so sebou. Vzhľadom na to, čomu čelia, to bolo pochopiteľné. Lenže v liste nenapísali, koho vziať, ak človek nemá nikoho, kto by sa na tú úlohu hodil. Ona bola vždy opatrovateľka, nie opatrovaná. Pravdaže, mama by šla, keby jej Emma o vyšetrení povedala, no v tej chvíli to bola zbytočná starosť, a dostať Carole na vozíčku do nemocnice by Emmu v napätej situácii ešte viac vystresovalo. Okrem toho, možno aj tak o nič nejde.

Okrem mamy nemala na zozname nijakých šťastlivcov, ktorí by mohli vidieť, ako jej robia ultrazvuk prsníkov, nikoho. Napadla jej ešte najlepšia kamarátka Alice, no tá sa musela starať o otca a mladšiu sestru, takže ju nechcela zaťažovať už v počiatočnom štádiu. A tak na to ostala sama. Jeden za všetkých... A to aj napriek tomu, že jej motýle krúžili na miestach, na ktorých sa ešte nikdy neobjavili. Teraz si každou bunkou uvedomovala, ako prudko jej búši srdce, ktoré v tomto neznámom prostredí bilo na maximum. Bolo by super, keby mala niekoho pri sebe, ale v niektorých okamihoch si človek musí vystačiť